

*De esquerra a dreta D.ª Josefina Santolaria, Sr. A. Nolla,
Sra. Faura, Sta. Santolaria (Pilar) y Sr. Aymerich.*

Amb aquest número se reparteix l'últim folletí del "Total, rés" junt amb les cobertes, y comensa la bellíssima tragedia d'en J. Puig y Ferrer

L'IGNOSCENTA

obra de fácil representació en la qual sols hi surt una dama

48 pàgines 15 cèntims

El nou Concurs

Forman el Jurat calificador d'aquest Concurs

Donya Palmira Ventós

Don Francesch Matheu

Don Joan M. Guasch

Don Joan Puig y Ferrater

Don Joseph Guardiola (Secretari)

Estem orgullosos d'haver pogut reunir un Jurat compost de persones tan eminents com les que acabem de citar. Elles son garantia d'acert y serietat, y ademés son també persones d'ample criteri y amantes de la joventut. Don Francesch Matheu, el poeta y l'organizador de la *Festa de Joventut*; en Guasch, el lluminós, el jove y el fresch; donya Palmira Ventós, l'aplaudida autora de *Isolats*, punyent drama de costums y de qüentets y quadres plens de color y forsa, en Puig y Ferrater, gran temperament d'autor dramàtic y també gran poeta; en Joseph Guardiola pintor o literat, literat o pintor, intelligencia clara assedegada pera fruhir la bellesa, ja en el color, ja en la linea, ja en l'harmonia de la frase o l'elevació del pensament.

Com se veu, donchs, componen el Jurat figures de primera magnitud dintre les lletres catalanes.

CONDICIONS

Els treballs deuen ésser rigorosament originals y escrits en català. Deuran enviarse a casa'l Secretari don Joseph Guardiola, carrer Bonavista, 16, botiga (Gracia), per tot el dia 23 del pròxim vinent mes de Juny, en qual dia, a les 9 de la nit, s'acabarà el plasso d'admissions. Els treballs hauràn d'anar sense firma. El nom de l'autor, com de costúm, anirà dins una plica closa que portarà el mateix títol y lema que'l treball.

ELS PREMIS

Al conte. — 25 pessetes al millor conte en prosa, narració curta que no sigui merament descriptiva ni una mera divagació poètica, cal que tingui acció. Les dimensions han de permetre que'l treball pugui publicarse en aquesta Revista, si no en un sol número tot lo més en dos. El Jurat concedirà a n'aquest premi quatre mencions honorífiques. Els contes mencionats també serán publicats fent constar la menció. Les 25 pessetes podran passar a recullirse tan bon punt hagi estat publicat el fallo.

Al diàlech per teatre. — Tant se val que sigui còmich com dramàtich. A l'autor que resulti distingit amb aquest premi, la revista DE TOTS COLORS, se compromet a imprimirli el diàlech afavorit en forma que's pugui representar, regalar-li 50 exemplars y ferlo representar per una companyia d'aficionats abans d'haver-se passat tres mesos de la data del premi.

Ara, per acabar, sols ens resta animar als amants de les lletres catalanes, avuy qui ho dupta adormides, per que tots, a la mida de les seves forces, acudeixin al torneig, honrosos d'èsser judicats per les persones que formen el Jurat calificador d'aquest nou concurs DE TOTS COLORS.

Breviari

La dama del tren

Aquesta hora es la romàntica del morir del dia. El cel es blau y mate. Els oronels xisclen estridentment y volen. Les innobles *sirenes* de les fàbriques innoblemen llensen a l'aire sos xisclets allargassats y tallants com un ferre de la vella Toledo. Els obrers, expansius y brutals, eixa brutalitat dels innoblement junyits a un esclavatge, invadeixen les vies y parlen a grans crits... jo vaig de viatge.

Quan per fi 'm veig sol en un vagó del ràpid respiro sorollosament. El soroll plebèu y esgangaller de les grans ciutats té'l meravellós dò d'atacarme terriblement els nirvis, — mos pobres nirvis d'estràvich, mos pobres nirvis de neurastènich, d'amant de la divina carn y de la divina absentia —. Barcelona no ho es, ni molt menys amb tot y ses llurs pretensions, una gran ciutat, però pensa serho, lo que m'irrita més per lo poch aristocràtich que resulta aquest ideal.

El tren va a marxar y en l'anden augmenta la gregueria de la plebs, més o menys adinerada pero plebs en son fons: comiats intermenables, exclamacions, recorts, encàrrechs... De sobte s'obra la portel·la del wagó y entra una dama

sola y misteriosa y bella; per lo que deixen endevinar un vel caigut desde'l berret — brú, amb amasones altes — al pit y un guardapols folgat y el·legantíssim,

A la seva silenciosa y breu salutació responch jo, digne emulador d'aquell incomparable dandy qu'es denominà Dom Jules Barbey d'Aureville, amb el més galàn de mos somriures, cota la testa y gairebé flectat un genoll.

El tren ja corre per entre camps de blat y vinyes pomposes... Ella, gentilíssima pero sempre silenciosa, arranja son cabàs dalt la xarxa de demunt el seient, se treu el guardapols, cerca una *pose* còmoda y correcte y's posa a llegir — *La Altíssima*, de Felip Trigo, el noble poeta mitg Juan Ruiz y mitg André Chénier —.

La seva vesta alba y cenyidíssima se emmotlla llascivament als pomposos beires dels pits, trèmols com les candides colomes del inefable Càntich dels Càntichs, a les pomposes corves dels flanchs que aparen arrencats d'una tanagra.

Jo he deixat de fumar y el kediwe resta encara en el cendrer de la finestrel·la; de mon maletí trech una ampla y ben poch estètica gorra de viatge y me l'encasqueto fins a les orelles.

Hi hà una llarga pausa, una llarguís-sima pausa; jo penso vagament en moltes coses que dancen en mon cervell una afollada farandola... Aquesta dama tan hermosa, tan misteriosa ¿quí deu ser? ¿ahont deu anar? Per quí's crsiparà la sanchnanta carnositat d'aquets llavis en les sàdigues crespacions d'un bes de faune y de poeta?... Per quí's summiràn en l'ensomni aquets ulls bruns com els de Carme? Aquesta dama tan misteriosa, tan misteriosa com una heroína d' Hoffman o de Poe, que llegeix una novela de Trigo, y es aristocràtica y fermosa ¿quí deu ser? ahont deu anar?

Fugirà de les llordes llasciviès d'un marit analfabet y brut y l'esperarà un amant?... Anirà en cerca d'un recó tranquil y oblidat ahont la vida sia una suau y serena llacs a après d'un torturat y afollidor viure entre batalles d'amor, de carn, de somnis y de champagne?... o anirà a veure una cosina qui s'ha quedat viuda d'un capità y es lletja y poqueta cosa y resignada? ..

En el wagó-restaurant hà donat la casualitat de trobarnos l'un enfront del altre... y la conversa ha sorgit amable y joconda. S'ha parlat de llibres, d'en Villaespesa, d'en Lorrain, d'en Puig y Ferrater, el fort y el bo, d'en Carrere, d'en Romero de Torres...

Ja de nou en el departament, overta la fenestrel·la a l'airet dolcíssim de la nit de Maig, ella m'ha desfet el misteriós enigma de sa vida... Es casada y son espòs sofreix una paràlisis que no li permet deixar el silló hont se passa la vida.. Y ella ha de devenir més que esposa a vetlladora del pobre malalt qui, com tots els malalts de malalties, es rampe-llut y egoísta...

El marit viurà prou per marcir l'egregia flor de sa joventut, y ella, anys a venir, serà una honorable senyora que haurà vist passar, sens aturarse devant sa

porta, a l'Il·lusió, a l'Amor y a la Joya... Y d'això, acàs, se'n enorgulleixi per acallar unes veus tremoloses de son cor, qui plorarà les fugides mentides que passen per no tornar may més...

Y ara jo hech esment d'unes llàgrimes en sos ulls y sò temptat a apagarles en la mística y romàntica foguera de mos llavis...

Hi hà una pausa llarguísima... La màquina, en la nit y en la soletat, xiula espantable y agudíssima.

Aprés, ja més serena, me pregunta a a mí, de mà vida...

Y jo, com a una mare de la que estés enamorat, li dich de la innoble comedieta de mon viure errant y bohemiós... de mos calvaris de fam y miseria, però de amor y d'il·lusions a París, a Madrid, de una plàcida estada a Valencia d'un romiatje sentimental a Toledo .. dels meus versos, de les meves comedies, dels meus amors: Eulalia, Mary, Agnès, Gaby, Carme, Obdulía, Tumelia, Marguerida, Elvira, Tórtola, Paquita... Ella, ella mateixa, la misteriosa dama del tren per qui jo donaré la vida y arrencaré dels brassos innobles del paralítich y mostraré a la clara y radiosa llum del Mon com a un preuhat tresor incomparable... Y m'he agenollat a sos peus y he posat mos llavis en ses mans, en sos brassos, en sa gorja, en sos llavis... Ella, trèmola y pàlida, s'ha esmunyit de mí y jo no m'he atrevit de nou a torbar la quietut d'aquella vida...

Pel marit serà sempre la serventa, la que's rendeix a les seves caricies llordes y rutinarias com una màquina... Per mí la inefable flor que hauria pogut ésser meva y no ho serà may...

A l'endemà, quan he deixat el tren, ella segueix encar uns cent kilòmetres més, m'ha donat una rosa com a recort y m'ha dit: Jo no tinch nom y per això no

te'l dich; el meu nom serà, si'm recordes, el nom de l'aymada a qui besis, amb qui sospiris sense, acàs, saber per què, y amb qui somnis qui sab quins ignots somnis. Jo soch això: una flor, una rosa que'l temps marcirà y esfullarà... y que tu llensaràs quan vegis en son lloch un vulgar grapatet de pols...

Un miserable factor, a qui odiaré tota la vida, ha trencat l'idili. El tren ha reprès son camí... En la fenestrel·la un mocador blanch voleyava trèmol y emocionant...

Jo besava la rosa, y l'andén se buydava, se buydava... Jo restava sol, fa'l·lament sol, com sol hauré de seguir tota ma vida, en companyia sols d'eixa rosa, d'un retrat y una pistola.

LLUIS CAPDEVILA

CORREU DE PARIS

Vinch de vèurer *Xantho chez les courtisanes*, la espiritual comèdia de Richepin.

Això vol dir que si no tingués res més de què parlar, ompliria aquest correu parlantvos d'ella. Quan després de temps veyem tornar una obra qu'hem vist desaparèixer dels cartells amb aquella recança que'ns dona lo totjust provat, se sent una alegria com la d'estrenyar una mà amiga després de llarga ausència. Y a vegades passa que quan podem fruir-la no hi trovem aquell deliciós encís de la primera vegada. Però no aixís amb aquesta. Y cada volta que s'alsa la cortina, s'espera impacient la torbadora figura de Daphis y, mentres dansa, no pensen sinó en ella, no veyem més que a ella. Y ella sola omple l'escena d'indefinides placideses; d'aquell deliciós plaher de les festes paganes.

Com a final, un elogi a la graciòsa

Mlle. Ermée pel sentiment que posava en les danses y els versos.

A ara anem per feyna.

Al teatre Cluny, *La voleuse d'amour* y *Poivre et sel*. Dugues poques coses.

La voleuse d'amour una comèdia insustancial en tres actes de... val més, pel seu bé, que no li fassi públich el nom. No hi ha literatura, ni teatralitat, ni bon gust. Son sis personatjes destinats a jugar unes escenes desequilibrades per complert; no son ni espirituals ni rialleres, ni sentimentals, ni molt menys dramàtiques. Volen ser elegants, però no hi arriuen, y resulten d'un encarcarament repulsiu.

Per lo demés, el públich no s'hi diverteix... ni se'n cansa, perque si l'obra no l'interessa, trova prou temes d'actualitat pera conversar de butaca a butaca y de llotjeta a llotjeta.

Poivre et sel es una petita revista en un acte, sense condicions de revista. Es una obra *incompresa*.

Ja he dit qu'eren dugues poques coses y, per la seva insignificancia, crech que no val la pena de dirne res més.

Al teatre nacional de L'Opéra ens han donat una ídem del mestre Puccini, *La fille du Fart-West*, quin argument es aquest:

Al peu de la montanya de Nubie, a California, s'han reunit en busca d'or y amb ansies de fer fortuna, gent de tots el païssos, que, posats en aquella existencia casi selvatge, se tornen d'instints barbres y's donen als jochs y a la beguda desenfrenadament.

En mitj d'aquesta gentada innoble hi viu també una noya, una verge, que ha sapigut ferse respectar per la seva bellesa y la seva virtut. Inútil dir que, si guent l'única dona blanca que habita en aquelles regions, ella es preterguda per tota aquella repugnanta gent. Minnié—

es el seu nom—reparteix equitativament les seves amabilitats a fi de no crear enemics y fomentar odís; però hi ha entre ells el *scherif* Jack, qui, pel seu càrrech, se creu amb un poder que procurarà fer servir desllealment a favor seu.

En això arriba en aquesta companyia un foraster que diu dirse Dick, però que, en realitat, no es sinó el bandoler Ramirez, que buscan pera castigarlo de diferents malifetes. Aquesta notícia arriba fins a naquesta gent, la qual, amb un retrat que'ls proporcionan, se disposan a buscar aixís mateix a Ramirez sense sospitar que'l tenen tan aprop.

Quedan sols Ramirez—Dick—y Minnié, y aquell, a qui ha torbat la bellesa d'ella, li dona a coneixer apassionadament el seu amor. Minnié, que recorda haver trovat aquell home en una altra ocasió, se sent captivada per aquella passió, y entrant en la tenda hont se disposan passar la nit, se donan un bes—el primer bes qu'ella ha fet.

Arriban els companys y reconeixen a Ramirez. Jack el fereix greument, amb tot lodi d'un rival. Ramirez consegueix

escapar y se refugia en la tenda de Minnié, hont aquesta l'amaga, descobrintlo els altres pel rastre de sanch que deixava al seu pas. Llavors, en una escena molt emocionant, se juguen la sort a les cartes Jack y Minnié, pel seu amant. Si Minnié pert, se donarà a Jack, a cambi de la vida de Ramirez; si lo contrari, Jack renunciarà a la seva venjansa y al seu amor.

Minnié guanya y Ramirez es lliure. Fuig bosch endins, y allí es sorprès per altres miners, què'l condemnan a ésser penjat, però moments avans de l'execució apareix Minnié, y el seu dolor es tan gran, que fa eternir als seus companys, conseguint que l deixin lliure.

Y fugiràn lluny d'aquelles terres sota un altre cel, y Ramirez devindrà digne per la virtut del amor d'aquella dona, que no duptava en sacrificar-se per ell.

La música qu'en Puccini ha fet per aquest llibret ha merescut molts entusiastes elogis de tota la premsa.

Hi brillaren amb tot el seu talent d'artistes, en Caruso y Titta Ruffo.

Rès més de nou.

LOGE.

Arts Plàstiques

Oh!.. 'l desitj de llensarse per l'espai!
Oh!.. 'l desitj, l'afany de llansarse y pendre l'ayre... Oh!.. L irresistible afany de llensarse al poderós impuls d'aquell desitj; del gros afany de la recerca dels puríssims ayres de montanya, sempre grat en els pulmons y al organisme en pes. Oh!... l malalt mal guarit cercant el mellor balsam pera sa complerta restauració; balsam totpoderós, meravellós, guaridor balsam, compost amb els immillorables elements a la més esplèndida botiga, a l'ample espai banyat d'aquella

llum més confortable encar. més guarida encar que tots els bàlsams y potingues d'artifici: balsam compost y arranjat a la botiga de Natura, es el que cerco jo, pera guarirme tots els mals.

Com malferida aucella retinguda en el nial, mentres frenètica espera el guariment que ha de tramèterli Natura amb sa benèfica cooperació, y delitosa d'esperit se llensa per l'espai y cau esmar perduda perquè l'ala no obeheix a son afany impetuós, aixís jo m'he llensat, més, ben-tost he menguat el pas adele-

rat, que'l natural impuls m'havia fet emprendre a la sortida de mon nial, tot enardit per l'esplendor d'un jorn primavera, sadoll de llum, sadoll de sol, del sol esplèndit d'aquestes jornades sens parella guaridores de tot mal. Oh!.. esplèndits jorns de primavera que presteu lleugeres ales al més desvalgut y encongit esperit!.. — Quin cor serà aquell cor aixut, que no s'enlaira a la presència vostra?.. Quin cor serà tan desvalgut, tan acabat, que no's senti revivre amb vostre màgich alè?.. Quin cor serà.. jo no'l comprenc un cor tan afeblit, que no's senti renaixer l'il·lusió, l'il·lusió pura, l'il·lusió dels jovenívols anys, anc que no sia més que per uns breus instants! Oh!.. pobret cor aquell que vostre alè magnífich, vostre magnífich bàlsam, no sia ja capàs de fer revivre ja no tinga prou poder, pera sugestionarlo tan sisquera, ferlo tornar ni passatjerament a n'aquells jorns ditxosos en que nostra joventut se'ns apareix eterna!.. Oh pobret cor!.. jo no hi vull res amb aquell cor que no se sent renaixer al suau alè de ton màgich impuls, sol guaridor de primavera. donchs qu'aquell cor està rublert d'un pesimisme greu. El pessimisme es sugestiú com la mateixa joia, s'encomana: el pessimisme vé prenyat d'un rar *virus* infecte de tristesa y melengia, y la tristesa y melengia deu deixarles en banda un jovenívol cor, deu desterrarles, isolarles, aniquilarles. Oh sol daurat de primavera magna, grat alè, benèfich missatger d'Aquell que tot ho sana! Oh!.. còm te'n sento grat de ton esplèndit benefici!.. Ja l'he deixat la cambra de malalt, ja n'he fugit de la empestada cambra, que tot cos sà, en fuig sols per instint d'un lloch de pesta; per això amb tant entusiasme jo t'invoco, oh sol... oh llum, què ets el bàlsam guaridor que amb ton exèrcit vens a ma cambra a desterrar la pesta,

y sens ta cooperació jo no podria retornarhi.

Lliurement he sortit, m'he escapat del feixuch jou d'impertinenta malaltia; he sortit, he gosat, m'he gaudit del bell soley, m'he soleyat y he termenat, he ben resolt el guariment, del que'n sentia tanta manca y he recobrat la nova vida, tant freturosament cobejada, y d'alegria he sortit encara una altra volta ben arranjat, endiumenjat com bon burgès, com esqueix de plebèu, com qui ses estat entera la setmana engorronit dintre'l baf pestilent d'encofornat despatx, o de peu dret darrera d'un vulgar taulerell boy tentant la lleugera vanitat imperiosa d'esquifides senyoretetes y mamàs tan presumides com feixugues y greixoses. Boy confonentme amb ells, amb tots ells, me n'he anat passeig avall de dret al salóet de la casa Esteva, ont hi té exposats bon nombre de lo qu'en pintura ha produhit darrerament el senyor Segura. Es el senyor Segura, un aficionat; tot lo qu'exposa ho proclama en alta veu: ell no ha estudiat en cap academia ni en professorat d'una manera seriosa, emprò amb l'empenyo decidit que clarament se deixa veure en tot lo seu, podria encar arribar a fer quelcom notable, car, té notes de color y estudis de cavalls, de ben envejables condicions, y es llàstima que perdi el temps fent composicions que volen ésser quadres quan té per resoldre encar bona part de camí estudiant fragments.

Passeig avall, pel bon soley, a cà'n Parés he anat fent via. A cà'n Parés, una impressió de melengia m'ha sobtat, una impressió emvolcallada de tristesa: jo, que arribava restablert, pletòrich, plè de sava vivificadora per l'ambient que'm rodejava, m'he trobat confós, devant la esplèndida d'una exposició extraordinària que omplenave'ls quatre panys d'aquell saló, y fixant els ulls al pany

d'enfront, y en la part baixa, a un retrat, petit. una testa; gran, per l'impresió que en el meu cor hi han deixat el funeràri embolcallat d'aquelles minses gasses negres. Aquella testa, aquell retrat se m'ha emportat el cor, he defallit, y m'ha rendit la melengia. Oh!.. com s'encomana la traydorota melengia!.. El retrat d'aquell modest artista, amb ribets de gran artista, era en Francesch Sardà. Era en Sardà talment desconegut del gros públich, constant visitador dels salons, donchs tot lo que pietosament s'es recullit pera exposarho avuy com a primera y pòstuma exposició ha sigut degut a bons amichs, agens a tota enveja pera mostrar en part petita encar, lo que ell, en vida may havia ni llunyanament intentat; de tal manera estava sempre abstrèt de tota vanagloria tan comú en aqueixos temps. Tot son goig era l'passarse'ls mellors dies de sa vida estudiant el trevall era son grat esplay. Seria llarch volguer enumerar lo molt y bo qu'al saló Parés hi han aplegat els bons amichs.

Com a dibuixant era prou conegut; il·lustrador de llibres, distingintse per la naturalitat, pel realisme sincer, honorat de sa factura. Tot això era conegut de bona part del públich; lo que no coneixia bona part, l'immensa part del públich era la fermesa, l'exuberancia de color y de factura amb que pintava els seus retrats y quadres, perquè sa modestia, son afany de producció, no li deixavatemps, no li permetien perdre temps pera exposar la seva extensa y sana producció: que valga aqueix aplech per la divulgació de l'obra d'en Sardà, desconegut per sa modestia, y vaja tot en gran elogi als bons amichs qu'han fet una bona obra. L'ombra del artista en restarà agraïda solcant l'imperi de la eternitat.

FAUNE

Flors del jardí de la vida

La senyoreta M.

Aquella vehineta, tan hermosa que deleytava les meves hores febreses d'adolescent malaltic, và pendre comiat un jorn qu'el sol brillava radiant y els aucells refilaven amagats sota l'arbreda.

—¿Sabs, aquella dòna? Ja may més la tornaràs a veure,— và dirme la meua ànima, y và estremirse, y và plorar desconsolada al contemplar els balcons tancats de la casa del devant.

—¿Per què te n'has anat, donzella?— gemegava—Mira, mira com volen les teves il·lusions nascudes al escalf de la fantasia. Mira, mira com s'esfullen y com revolen vers l'abim del desengany.

Vaig restar inmòvil un bon temps recolsat a la finestra.

—¡Se n'ha anat!—y sentia qu'els ulls s'enterbolien amb un vel de llàgrimes que'm tapava la vista; com si volguessin estalviar-me 'l dolor de la contemplació.

No tenia més que setze anys. ¡Què hermosa era! Tot ella respirava amor. La seva estada, và durar y passar com un somni.

Als primers dies qu'era aquí, jo no sabia lo que m'passava. Tot el dia estava abocat a la finestra esguardantla. Ella và fixarse en mí y ns ferem amichs.

Una nit de liuna y poesia và sortir al balcó. Varem saludarnos amistosament, emocionats. Després và seguir una conversa ingènua, infantivola... Ella'm parlava de moltes coses boniques, y jo la hauria volgut al meu costat pera cantar-li tot un poema. Và dirme que's deya M. Quin nom més hermós. Tremolava al pronunciarlo.

Un altra nit, vaig tenir una gran sorpresa. En la quietut del solitari carrer, unes notes fines, delicades, harmonioses, s'esfervaven pels aires com música d'an-

gels ¡Quina cosa més bella la música! Vareig sortir a espiar a la finestra y a la claror suau del llum elèctrich que illuminava la cambra de la casa del devant, vareig descobrir la silueta de la M. sentada devant del piano. El cor amorosit suspirava. No recordo que tocava. Devia ésser de Mozart, car la sonata era molt suau, y inspiradament consoladora.

¡Ay, tot s'ha acabat! En la solitud en que he quedat, no tinch més consol que l seu recort inesborrable. Ja no tornaràn

may més aquelles serenes nits totes plenes de poesia! May més! Ha volat la gentil donzella. S han mustigat aquelles flors.

— Adeu — deya la meua ànima enamorada; y baix, baixet afegia:

Adeu, poncella d Abril;

flor de l amor escullida.

Dóna qu'has passat subtil,

com un somni fugitiu,

quan mon cor treya florida.

MARIUS OLIVE

Font Briansó

Serie "Del Montseny"

El cim sembla la copa d'un atmeller florit.
Dessota, un fontinyol regalima amb delit
un'aygua o crestell qui te regust d'ambrosia.
El sol per donar vida té'l rostre d'agonia.

Cansat, suhant, Leandre puja al cim lentament.
Devant la font s'atura y seu. Es al cayent
del sol. Llegenda vella van mormorant les hores.
Ell diu:—Una pregaria com de brunes pastores

s'exhala de per tot. Alla baix beutat y amor
tot hu; mes alsa'l vel qui t'es embriagador,
veurás engany y farsa, vanitat y materia.

Oh font, tu ets vritat santa. Amb rutinaria deria
me dius sens fingiments tos saludables fins.—
Và per beure y el piquen feréstechs escorpins.....

FELIP PUIG RIGAU

PRINCIPAL

El Geni de la Comedia, tres seccions de Teatre Intim, per Adrià Gual.

Aquí, en aquesta beneïta terra de la poca importància y del menypreu a tot lo que no entenem, l'èxit, molt relatiu ¡cià! qu'ha obtingut aquest cicle es gairebé un miracle.

Un miracle per l'estúpida indiferència amb qu'ens mirèm tot lo que representa art. Y com que art es, y art del veritable, sense falsos oripells, ni discordàncies esgangalleres, per xò es en alegrèm doblement.

Potser era el públich un públich *snob*, el que assistí a les tres seccions del Geni de la Comedia, però amb tot y això més val que aixís sia.

La primera secció fou potser la menys compresa, y es natural això en un públich tan ineducat com el nostre qu'ha d'esforsarse molt per *sufrir* a Shakespeare y a Molière; aixís, donchs, parlarli de les fouts de la Comedia —Therenci, Aristophani, Plaute,— es obligarlo a un treball penosíssim de reconstrucció d'època que no pot pas seguir, no fidel sinó llunyanament.

Amb tot escoltà, quelcom extranyat potser quelcòm neguitós de *tot allò tan lluny d'ell*, els assaig de les *Les aus* y *Les granotes*, la presentació de l'*Escolista*... La presentació, dirigintla l'erudit Adrià Gual, no cal dir que era notabilíssima. Els actors participaven de la mateixa *inquietud*, desconcertació de la concurrència.

La segona secció fou, com ja esperava, la més aplaudida, però no per l'entranya, per la notabilíssima matriu que li dona vida, sinó per lo *escenogràfic* de l'època.

Tot allò de les joglareses y ls trovaires, de les castellanés y els guerrers ferotges, dels patges entremaliats y dels farandulers sentimentals ho comprenen molt bé els barcelonins que no han llegit a Gauthier pero han llegit a Balaguer y a Pitarrà.

Lo que'n diríem element plàstich de la representació es una meravellosa reconstrucció

arqueològica de l'època que arriba a donar una nota justíssima y plena.

Els actors ja no tan *exòtics*, però amb un desconeixement absolut dels *papers* a n'ells confiats.

Y vé l'última secció. L'Adrià Gual ens parangona a Fransa y a Espanya. El *Corral de Pacheca* al costat de la cort de Lluís XIV; la cort qu'en el daurat segle XVII fou ver espill de la poesia y de la galanura a tot el món, ens dona, amb tot y la seva joia llorda y severa, una severitat de rasa, joia de sacristans, de carreters y de llumies, però may joia de cortisans; de madamiseles, de nobles senyors, una trista impressió de atavisme, de cosa morta.

En cambi si per la representació de l'últim acte de *El malalt imaginari* y del *ballet*, l'Adrià Gual ens hagués presentat un llens del Wateau fresch y hermosíssim l'efecte no hauria sigut mes bó.

Els actors ja més segurs de si mateixos.

La mise en scene admirable. Els parlaments de'n Gual, plens d'erudició y de fervor.

TEATRE DE CATALUNYA

Dissapte de gloria, comedia en un acte, per M. Folch y Torres.

En Manel Folch y Torres, a més de la trasa a qu'ens té acostumats, amb forsa veritat y emoció ha escrit, valentse d'un argument vell y gastat, un delitós *fi de festa*. La trama se desenrotlla fins al desenllàs ben serenament y sense sotrachs de cap mena.

Els tipus son molt ben dibuixats sobre tot els de la *mare* y *partiquino* que son dues verdaderes troalles.

En la interpretació bé els senyors Capdevila y Bergés y la senyoreta Plà y molt bé la exquisida Emilia Baró.

NOVETATS

La companyia Lyda Borelli segueix oferintnos un programa ben escullit.

Son varies les obres que'ns ha donat a conèixer y d'elles ne citarem *Fuoco sotto la negere*, *Primorose*, *Nouveau jeu* (estrenes) y *Le sorprese del divorzio* y *La signora delle camelie*.

Parlar de totes detingudament voldria un

espay que no tenim; així ens limitarem a senyalar-ne la impressió.

Fuoco sotto la negere es una bona comedia hont se veu com per un malentés se podia torbar la pau d'un matrimoni. L'assumpte està molt ben tractat amb escènes còmiques de bona lley y amb un fons de moralitat forsa recomanable.

Primorose. Els que coneixen *L'ase d'en Buridan* y *L'amor vella* ja saben la trassa que Flers y Caillavet tenen en escriure comedies y no hauràn oblidat segurament aquelles escenes d'alegre ingenuïtat y sencilla sentimentalitat que posan en les seves obres.

Primorose, una jova bellesa femenina, declara amb una carta el seu amor a Pietro, prò quant aquest, felisment impresionat per aquella sincera candidesa de Primorose, se disposa a ferli saber qu'es desde llarch temps corresposta an aquell fins llavors ocult amor; una noticia desesperansadora vé a ferir la naixenta felicitat. El Banch hont tenia depositada tota la seva fortuna s'ha declarat en quiebra y Pietro ha quedat arruïnat. En aquest estat resol amagar el seu sentiment, ja que tampoch podria unir-se amb Primorose; pro malhauradament no pot callar. L'existència d'aquella carta reveladora de la passió de la seva estimada l'obliga a donar una resposta en tots cassos compromesa. Pietro fa saber a Primorose com no pot estimar-la, pro no n'hi fa saber la causa, y quan se veu obligat a donar algún compliment qu'expliqui la seva actitud li diu amb un gran esforç, mentint dolor sament que ell no la pot correspondre perquè no l'ha estimada may. Després d'aquella carta, Primorose no pot ocultar la vergonya de veures despreciada y el dolor de no ser estimada com se creya. Ella entrarà en un convent. Y sanglotant fa saber el seu propòsit al seu oncle, el cardenal De Merance, qui haventla vist dansar y cantar allavors mateix — car estan en una festa — no pot creure en la vocació de la seva nevoda y fa falta que ella evoqui *la piccola capella bianca* del petit convent de Santa Clara y la consoladora soletat d'aquells seus corredors amples y llargs. Primorose entrarà al convent. Y passa temps. Pietro, de retorn de Nova York, hont ha refet la seva

fortuna retrova a Primorose ja monja — Suor Chiara — y per segona vegada la fatalitat destruehix el seu major anhel. Pro sortosa ment una ordre governamental ordena el tancament de tots els convents de Fransa per una certa temporada y Primorose, lliure dels seus vots y sabiament aconsellada pel seu oncle el cardenal, que no ignora els seus amors amb Pietro, veurà realitzats els seus amorosos desitjos y dona la mà al seu antich amic comensant una era de nova felicitat.

Tot això, que troveu tant breument reconstat, ompla deliciosament tres actes incan-sables. Per fi, la representació d'aquesta comedia no ha fet més que confirmarnos les bones notícies que d'ella ens en vâ donar el nostre company Loge quan la seva estrena a París.

Nouveau jeu de'n Lavedan, podria calificar-se de *vaudeville*. Com a tal es de picaresch y intencionadament enjogassat, prò son set actes que fant florir fortes y irreprimibles rialles, y encara que d'assumpte molt relliscós l'autor ha sapigut — com sab ferho en Lavedan — sortejarho correctament sense qu'una ben entesa moral pugui tenirhi res que dir.

Parlar detalladament de l'interpretació de cada una de elles seria repetir els elogis cada vegada.

Cal citar el bon conjunt de la companyia, el talent artístich de Gandusio y Piperno, el treball acurat y delicadament aristocràtich de Zoncada y la sorprendent ductilitat de la encisadora Lyda Borelli.

En el pròxim número resumirè les representacions que's donguin fins acabar la contracta.

COMICH

La novetat de la setmana l'ha constituït les representacions diaries de l'obra de Guinyol Lirich *Los Apaches*, que ha sigut ben rebuda per la diversitat d'escenes dramàtiques, còmiques y balls de la vida apache, en Guell, en Viñas y la Marti s'hi distingiren forsa. El dimecres s'estrenà *Abierto toda la noche* y tenen en preparació *El cuarteto Pons*. Com que la majoria d'aquestes obres son importades de Madrid, nosaltres ja ens fem càrrech de lo que son... y el públich també!

NOU

Canto de primavera a tot gasto, alternada amb *El cantar de la jota*, que s'estrenà el passat dissapte, *Ki-hi-ri-hi* y altres. Dimecres se celebrà el benefici del popular y aplaudit baritone Damià Rojo, representantse *Carceleras* y *Los vivedores* amb bona interpretació com, dit siga en honor a la veritat, tenen per costum. Avuy benefici del primer actor Lluís Mir y pròximament estrena de *El triunfo de Baco* y *La alegre polonia*.

LIRICH

S'ha despedit la companyia valenciana, per anar al Principal, y en cambi tindrem pel dissapte y diumenge la companyia de aquest darrer teatre, dirigida per l'Enrich Guitart, formant hi part en Daroqui, en Santolaria, la Rovira y altres. La elecció no es duptosa! Donaran tres representacions de la hermosíssima obra d'èxit *El misteriós Jimmy Samson*.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—Elench Artístich.—L'Agrupació que dirigeix don Joan Berenguer, interpreta *Incapacitat*. El públich feu demostracions de simpatia en diferents moments culminants del drama. Els senyors Berenguer, Gost, Martínez, Folch y Martí, feren una tasca digne d'elogi, y se guanyà'l públich el senyor Amills que feu un «Senyor Viola», no com aficionat, sinó com un actor.

La presentació riquíssima, y la direcció acertada, com no's veu gayre en entitats catòliques. Estem segurs qu'aquesta societat a no trigar gayre, ocuparà el primer lloch d'honor, pels seus conjunts y presentació artística. ¡Treballar amb amor, aficionats!

En ensaig l'obra *El somatent d'Igualada*. Aviat, estrena del drama en tres actes *Cap al cim*, obra nova, que serà presentada amb tota propietat.

—Centre Nostre Senyora de la Bonanova.—L'estrena de l'obra *Huch lo frestech*, es un poema escrit amb força correcció per el Rvnt. Alfons Vallmitjana y amb il·lustracions del Mestre Lapeyra. L'obra té escenes bellament verisilicades; mes peca de poca construcció escènica, per desconèixer's resorts de teatre; defecte de molts dramaturchs: de vegades no es prou el mèrit literari d'una obra, cal estar possessionat de coneixements tècnics. El poema històrich fou interpretat a ab consciència y

la part musical aplaudida en molts fragments. Molt bé la senyora Soria y senyors Fogassot, Senallonga y Anador. Una feicitació al Mestre Planas y al ensempls als autors, esperant reincidiràn novament.

—Natura.—Moncadar.—La *Tosca* fou l'obra interpretada darrerament amb una execució forsa deficiente, car, ni decorat, ni presentació era de lley, per un drama tant ben creat per en Sardou.

Es llàstima que'n locals tant petits s'hi representin obres amb tant poch cuydado y tractades sense el respecte que's mereixen.

Per què no hi fan obres festives, que no'n sortiran tant desastroses, artisticament parlant?... Hi ha algún element, que pot fer quelcòm mereixedor d'estima.

—Assiatich.—A benefici de F. Cabrelles, se celebrà el passat dissapte en aquesta entitat, una vetllada teatral, posantse en escena les pessas valencianes, *Mata siete espanta ocho*, *La tea de la discordia* y *Als lladres*, amb bona interpretació per part de les senyoretes Barberà y Guillot, y además del beneficiat, els senyors Baldoví, Alcañiz, Sanchiz, Belda y altres. El públich, escàs. La presentació y decorat sempre el mateix, en aquesta ditxosa societat!

—Fraternitat Republicana Districte VII.—Pel quadrio dramàtic d'aquesta entitat, sigué representat el passat diumenge l'hermós drama de l'Iglesias *La Mare Eterna*, assolint una execució cuidada per part de tots els humils aficionats que hi prengueren part.

El diumenge que vé se posarà en escena l'interessant drama d'en Guimerà *La festa del blat*. Procurarem assistir hi.

—C. N. R. districte IV.—En aquesta societat se celebrà'l dia 26 una gran funció en la que's posà en escena el drama *La Tosca* quina execució anà ajustada per lo que foren molt justament aplaudits, especialment la senyoreta Parsiva que feu una «Flora» amb molta intensitat dramàtica, sobretot en el tercer acte ahont fou ovacionada. Els senyors Ponseli y Martínez, molt justos en sos respectius papers de «Scorpio» y «Mario» y secundaren amb acert els senyors Molas, Lafuente, Escudero, Cobiró, Rodes y Aresté. La presentació esplèndida.

En el primer acte s'estrenà una bonica decoració deguda a la mà del soci senyor Francesch Jové, per lo que fou felicitat pels colors y acert de perspectiva.

—La Benèfica.—En honor de les senyoretes Benabent, tingué lloch el dia 25 una extraordinària representació de *Terra baixa*, baix la direcció del aficionat Agustí Martínez.

Hi prengueren part, a més de les germanes Benabent, les senyores Llorens y Viura, y els senyors Martínez, Mumbú, Soler, Lupiàñez, Olivella, Oller, Quelart y Xampeny.

La representació, en conjunt, anà fluixeta, sobressortint la senyora Llorens en la «Marta» que fou bastant acceptable; la senyoreta R. Benabent, en la «Nuri», estigué molt en caràcter, fent una ingènua... molt ingènua. El senyor Martínez, en el «Menelich», no estigué gens en caràcter, y sempre trencant els conceptes, en Mumburú tregué molt partit d'en «Sebastià», y si no fos qu'en la escena del tercer acte amb en «Menelich» estigué exagerat, no hauria donat lloch a que'l senyor Martínez el tirés a terra, fentli perdre casi bé 'ls sentits. És un incident que'l senyor Martínez hauria pogut evitar si's moderés una mica, puig es massa nerviós pera fer ay-tals personatjes. Els demés feren lo que pogueren.

El senyor Mumburú Mirats ens va fer present que era la darrera funció que fe a.

Ho sentim de debò; puig es un bon aficionat.

—Joventut Autonomista Catalana. — Pel dia 2 de Juny, a les quatre en punt de la tarda, s'anuncian les obres *Mala nit*, *La santa y Permètim*, baix la direcció d'en Ferràn Forga y d'en Joan Bonet.

En parlarem.

Ni dia 9 de Juny tindrà lloch el benefici del actors còmichs Joan Viñas y Enrich Vena.

Dels nostres Corresponsals

TARRASA.—Teatre Principal.—La companyia del notable actor senyor Piera representà els dies de Pasqua *Jimmy Samson* y la comedia *L'amo del barri*, sortint totes dugues molt arrodonides, distingintse la senyoreta Rovira y els senyors Piera, Llano, Pujol y demés.

—Fraternitat Republicana.—Dirigida per en Llorens Alsina, l'elenc artistic de la casa representà *Terra baixa*, en quina obra se distingiren els senyors Padrós, Alsina, Verdader y la senyoreta Capdevila.

VICH.—Teatre Principal.—La companyia que dirigeix el senyor Lecuona y de la que forman part les actrius Dolors Mas, Aurora Redondo y Rosalia Guasch, donà una funció en aquest coliseu, representant un drama castellà y la bonica comedia —editada per aquest setmanari— *El misteriós Jimmy Samson*.

En el drama hem de mencionar el treball del senyor Lecuona y també el de la simpàtica nena Redondo, que estigué deliciósissima. Discrets els demés actors senyors Amorós, Pelegrí, Rodríguez, Andrés y Plá.

L'anunci de la representació d'*El misteriós...* havia despertat molt interès, portant al teatre molta gent desitjosa de veure aquesta obra tan representada a Barcelona.

L'execució fou regular, no més que regular, degut sens dubte a les moltes dificultats que's trovan pera representar dignament aquesta comedia.

El públic, com hem dit avans, fou ben nombrós, y a cada final d'acte aplaudí als simpàtics actors.

BALSARENY.—Centre Instructiu y Recreatiu.—Aquesta florent entitat compta amb un excelent quadro d'aficionats. Bona prova n'es la facilitat amb que posan en escena obres de gran vàlua artística y de lo ayrosos que'n surten sempre.

El dia 26 alcansaren un èxit amb la representació de *L'hereu Escampa*.

No sabria per quin aficióat comensar pera dir els noms dels que més se lluhiren en sos papers, puig desde'l primer fins a l'últim compliren molt bé, sense les exageracions que's venen a preu d'aplaudiments, moltes vegades en detriment de l'Art.

Les celebrades actrius Teresa Casanovas y Dolors Mità sapigueren treure molt bon partit de sos papers de «Gloria» y «Catarina» respectivament, enduhens merescuts aplaudiments, que's convertiren en una ovació al final de l'obra.

Per fi de festa s'representà *Proves d'amor*, que feu riure molt al públic.

El dia 24 se representà en *En Pólcara*, d'en Guimerà.

ARENYS DE MUNT.—L'Unió Aranyench.—El diumenge passat, dia 26, la companyia d'aficionats de aquesta societat, que dirigeix tan acertadament en Joseph Vives, ens posà en escena l'hermós drama d'en Guimerà, *Sol solet* y la pessa *Els plats trencats*.

En la primera foren confiats els papers de «Munda» y «Caetan» a les distingides actrius senyores Romagosa y Borralleres, les quals els desempeñaren a la perfecció.

També foren interpretats magistralment els papers de «Joan», «Hipòlit» y «Bernabé», pels senyors Alsina, Plá y Maresma. Els demés ajudaren al conjunt, que fou notable.

En la pessa s'hi lluhiren tots el intérprets, especialment els senyors Forts y Soler, que feren les delícies de la concorrencia que omplia el local.

CENTELLAS.—Societat La Violeta.—La companyia d'aficionats posà en escena el drama en tres actes, d'en Bordas, *Lo desheretat*, que agradà molt y fou molt ben representat, lluhintse en sos respectius papers els senyors Pagés, Subirana, Boix, Crivillés, Dosrius y Siurans.

Les actrius eran les simpàtiques senyorettes Paquita Arboix y Agneta Mestres, que's presentavan per primera vegada en aquest teatre, y que amb son treball, molt ben ajustat, s'emportaren prompte la simpatia y els aplaudiments de la nombrosa concorrencia. La senyoreta Arboix, en el paper de «Remej» estigué acertadíssima, y en les principals escenes dramàtiques de l'obra demostrà molt bones aptituds pera l'art teatral mereixent elogis de tots. La senyoreta Mestres, en el paper de «Pilar» se'n demostrà una deliciosa ingènua y representà dit paper amb una gracia especial, que li valgué molts aplaudiments. Aquesta jove artista promet que, lo mateix que la seva germana Ramona, la distingida y ja cèlebre actriu del teatre de la terra, donarà també dias de gloria a la escena catalana si se, gueix dedicantse al estudi de tan noble art.

Finalisà la vetllada amb la divertida pessa d'en Lluís

Millà *Cartetes d'amor*, que feu riure moltíssim y que fou molt ben interpretada per en Pagès y en Dosrius y les esmentades senyoretes.

—Cassino Centellench.—El dia de Pasqua l'aventatrat quadro escènich d'aquesta societat tingué el lloable gust de presentarnos el gran drama d'en Guimerà, *Terra baixa*.

Les valioses actrius Marta Vallespir, Balbina Casasas, Esperançeta Ortiz y Balbina Gil, en els papers de «Marta», «Pepa», «Nuria» y «Antonia» respectivament, estigueren encertades en l'execució de llurs papers.

Dels actors, tant en Joan Puigdollers, en el «Menech», en Manel Santcliment, en el «Josep», en Cassimir Bach, en el «Xeixa», en Lluís Serret, en el «Sebastià» y en Joseph Pagès, en el «Mosson», molt discrets-sobressortint en Puigdollers en el protagonista.

Cal fer especial menció d'en Ramón Camps, en el paper de «Tomàs», que, amb tot y els seus dots artístics, s'oblidava alguna vegada qu'era vell.

En Manel Santcliment ens recitá bastant bé'l monòlech d'en Millà, *En Nafre Llonça*, que'ns feu desaparèixer la melangia que'ns havia deixat el drama *Terra baixa*.

Després el senyors Camps, Serret y Santcliment foren fruhir *En Pau de les calces curtes*, d'en Franquesa.

Malgrat la falta d'assaigs, podia ben anar.

La concurrència que omplia el local de gom a gom premiá als actors amb forses aplaudiments.

MOLINS DE REY.—Cine Delicias.—El senyor don Miquel Gras ha escrit altra obreta titulada *Flors de montanya*, y el jove Joseph Julià hi ha posat tres o quatre números de música, resultant del conjunt de abdos un drama lirich que va ésser molt ben rebut del nombros públich que omplia de gom a gom la espaiosa sala del Cine.

La tasca del senyor Gras es ben lloable. Portat pel seu entusiasme pel teatre catalá, sovint ens dona produccions que enciixen perfectament amb el gust del públich y que revelen en ell forsa coneixement del teatre y una trassa envejable en combinar les situacions.

La música del senyor Julià resulta fresca y adequada. Creyem que aquest jove, amb estudi y constancia, pot arribar il·luy.

L'execució, a càrrech dels aficionats de la casa, y que tingué lloch el dia de Pasqua granada, molt ajustada, revelant tots ells gran empeny en sortir ayrosos del seu comés.

Després fou posada en escena *La sardana dels gepards*, que, a pesar de la bona voluntat dels aficionats, no's feu agradable al públich.

—Centre Catalanista.—El dilluns de Pasqua a la tarda una companyia de Barcelona, dirigida per en Pere Calveras, y de la que'n forma part la notable actriu senyoreta Pepeta Roca, posá en escena el famós drama d'en Rusiñol, *La mare*, y la comedia *Agencia d'informació comercial*.

Abdues obres foren representades amb molt bona voluntat, revelant els seus intérprets l'estudi que han fet de l'obra y l'empeny que posan en els conjunts.

L'escós públich que assistí a la funció premiá amb nombrits aplaudiments el treball de la companyia.

MATARO.—Centre Federalista Republicà Radical.—En la nit del dia 26 els aficionats de la casa, baix la direcció del aplaudit aficionat senyor Tomás Ribas, y de la que forma part la distingida actriu senyoreta Felisa Martín, varen posar en escena la preciosa producció de Sardou, *La Tosca*, traduïda al catalá per l'escriptor don Joseph M. Vila, la qual va ésser molt ben presentada, y desempenyada amb acert pel jove Ribas en «Scarpia», y senyoreta Martín, «Tosca», que tingué ren abdos moments molt felissos, especialment en la escena del tercer acte. També fou digne d'aplaudir el treball del jove aficionat senyor Casanovas, en el paper de «Mario», com aixís els joves Vilalta, Figueras, Oliver, Pons y altres, quins noma no recordem.

Per donar més lluhiment a l'obra, l'aficionat senyor Oriol va pintar dugues boniques decoracions, totes elles obra d'una bona intenció.

Per fi de festa varen posar en escena la bonica comedia en un acte, d'en Piqué, *Campí qui puga*.

En ella feren sa reparació els coneguts aficionats senyors Bachs y Guintá, que amb el jove Ribas y senyoreta Martín feren passar una bona estona, essent molt aplaudits.

TEYÀ.—Teatre La Palma.—L'elench d'aficionats de la casa, amb la cooperació del notabilíssim y infatigable aficionat Joseph Mañá, de Premiá de Mar, posaren en escena el dia de Pasqua a la nit el drama de Rusiñol y Sierra, *Aucells de pas*, y la pessa d'en Capdevila, *A mitj camí*, secundats per les dos actrius germanes Albert, que, fentlos lleal justícia, no convenceren a ningú, particularment la que feya la «Cecilia», poch caracterisada per fer traslluhir el consabut mèrit artístich qu'enloun aquella figura.

La senyora Vidal, que hi feu la característica «Leonora» en el drama y la «Trinitat» en la pessa, si que sígué objecte d'unánim aprovació l'interpretació que hi doná, puig agradá molt, per encarnar perfectament el seu corresponent tipu amb naturalitat.

El demés conjunt no més que regular, puig sols mereix elogi apart el senyor Mañá, que's portá perfectísimament bé, a pesar de no secundario les actrius com requereixia.

—Teatre La Unió.—En la vetlla del mateix dia representaren els aficionats d'aquesta casa el drama *Don Joan de Serrallonga* y la pessa *Campí qui puga*, ab la cooperació de la distingida dama jove Anita Morera.

Sento no haver pogut assistirhi per donar detalls de l'interpretació.

GIRONELLA.—Societat Choral.—La agrupació artística que actúa en el teatre d'aquesta entitat, va donarnos el diumenge dia 19, el drama en un acte *Sense feyna* y la comedia *Gent d'ara*, quins beneficis anaren destinats als soldats ferits a Melilla.

El drama obtingué una bona interpretació, gracies al distingit aficionat Ramón Macià que estigué admirable. Els demés també ratllaren a bona al·laria, lleva del senyor Viladomiu que's mostrá un xich fret.

La comedia *Gent d'ara* aná regular. Les senyoretes Rosal y Subirana en els papers de «Rosa» y «Mercedes» hi. Els senyors Viladomiu, Guixé y Macià desempenyaren amb forsa acert els papers de «Rimbaud» senyor Josep y «Joanot» respectivament.

La secció coral va cantar un parell de pessas que foren ben rebudes pel públic.

SALLENT—Ateneu Català—Durant el present mes aquesta entitat ha representat les obres *Lo fantasma de San Telm*, *Astronomia còmica* y *A Sant Boy falta gent a càrrech d'una colla de jovenets dedicats al art de Talla*. Se portaren molt bé.

Centre Catòlic—El dia 5 va celebrarse una vetllada en honor dels nens y nenes de la primera comunió, casent molt concorreguda.

El quadro dramàtic també hi prengué part amb la comedia *Parlant la gent s'embolisa*, y el quadret en un acte original d'un sallentí J. V., dedicat a la diada *La primera comunió*, que fou molt ben desempenyat per les nenes Godas, Riera, Claret, Vilaseca y Marugat.

ARENYS DE MAR—Ateneu Arenyense—Diumenge prop passat dia 26 a la nit tingué lloch una extraordinària funció teatral organitzada per la Societat coral «La Violeta de Clavé» de Barcelona amb motiu de la seva visita a n'aquesta vila, representantse pel quadro dramàtic de la mateixa, la comedia en tres actes y en prosa de don Albert Llanas *Don Gonzalo o l'orgull del gech* molt ben representada per les senyores Viura Martorell y senyora Gubert, Casals, Estefa, Roca, Murtra y Pallach, els quals foren molt aplaudits per la nombrosa concurrència, tinguentse que alçar el teló al final del primer y tercer actes.

Després l'expresada Societat coral, baix l'experta batuta del seu intel·ligent y distingit mestre don Esteve Teixidor, cantà amb gran justesa y afinació la passa *La donzella de la costa* y la sardana *La cansó del Taper*.

Finalment per les principals parts de l'esmentat quadro se posà en escena la comedia en un acte d'en Pitarra *Eura de moro*, obtenint una bona execució. Degut a lo avançat de l'hora va suprimirse la joguina de don Conrat Colomer *Un sogre de Democles*.

Aquesta festa resulta en extrem agradable. El públic d'Arenys en guardarà un grat recort.

—El mateix dia a la nit en el Circol Moral, la Companyia de dita entitat representà l'aplaudida producció dramàtica en tres actes *Com les olives*, desempenyada notablement pels senyors Gonzalez, Estengre, Crusat, Altes, Valis, Riera, Sagrera y Benet que varen ésser aplaudits per la regular concurrència.

Després la secció artística del «Col·legi Miquel» posà en escena l'bonich drama infantil en un acte de don Francisco Flos y Calcat, fill d'aquesta vila, *Contra so perbia...* desempenyat pels noys Vives de la Cortada, Rita, Estengre, Soler, Miquel, Font y Bassas, amb gran naturalitat y correcció, per lo que varen mereixer forts aplaudiments.

Acabà la funció amb el xistós sainet de don Lluís Millà, *Los grills de las sebas*.

—El mateix diumenge y també a la nit en el «Cassino Industrial» per una part de la companyia «Art Jove» y aficionats de dita Societat, amb la cooperació de la primera actriu donya Safia Pujol, se celebrà una funció de broma composta de les obres *Lo tren 50*, monolech original d'en Badosa y Rius, *Un tros d'home* y *La criada nova*, de l'Asmarats; y per últim *Les germanes* comedia d'en Buigas.

Totes les referides obres foren desempenyades amb una execució brillant per la senyora Pujol y senyors Pera, Barguè, Gri y Nogueras que foren aplaudits sorollosament per la nombrosa concurrència que omplia el local.

NOVES

Se reparteix junt amb aquest número als nostres subscriptors, degudament enquadernada, l'aplaudida comedia

Total, rès.

y es reparteix als nostres favoreixedors el darrer plech y les cobertes de la repetida y molt aplaudida obra dels senyors Campmany y Giralt

Total, rès

y comensa a repartirse també (y correspon als subscriptors) el 1 plech de la tragedia en un acte

L'Innocenta

de l'aplaudidíssim autor en Joan Puig y Ferrater.

L'Innocenta

es una obra, vibrant com totes les d'aquest mateix autor, escrita en preciosos versos endecassilabs. La seva acció's desenrotlla a darreries d'l segle XVII y serà molt del gust dels aficionats, ja que'l posarla no ofereix grans dificultats.

L'Innocenta

no més hi pren part una dama.

Les persones que vulguin tenir enquadernat

Total, rès

podràn ferho entregant a n'aquesta Administració o en el kiosco de DE Tots COLORS els folletins corresponents a n'aquesta obra més les cobertes y abonant 0'15 cèntims.

A Villareal s'es cremat un cinematògraf. L'incendi formidable va fer nombroses víctimes. Immediatament, el Govern, va donar ordre als Governadors de que fessin cumplir el Reglament de policia d'espectacles amb tot son rigor, a fi d'evitar noves desgracies. Se complirà? No ho creyem, car actualment a Barcelona son molts els cines que estan en terribles condicions, en perilloses y amenaçants condicions.

Vol el senyor Governador Civil de Barcelona que'n denunciem uns quants?

Fà fredat pensar en un incendi quan un setroba en certes barraques de les que s'hi donen pel·lícules, els diumenges, per exemple.

Alli la gent hi està apretada, car en la majoria d'ells se despatxen moltes més entrades de les que realment se podrien despatxar. Y això passa a Barcelona, sense que cap inspector de districte denuncihi l'infracció als seus superiors.

Cal acabar amb aquets abusos y molt poch ens costaria, com ja hem dit, denunciarne uns quants.

Una colla de no sabem què s'entreté cada volta qu'apareixen en els kiosques cartells de la nostra Revista en arrencarlos o estriparlos bestialment, estúpida.

Si això passés a Arbeca o Santa Perpetua de Moguda no diríem res perquè estaria plè de caràcter y tipicisme.

Aquí a Barcelona ja es altra cosa y com torni a succehir avisarem als llacers per veure, si al fi, logrem fer quedar a casa la quitxalla rebeca y malcriada.

Dintre poques setmanes, apareixerà un setmanari català dedicat al foment del Teatre Catòlic, publicant de folletí les més aplaudides obres de teatre *sens activu* y dels millors poetes catòlics. La primera obra serà *El cant de la sirena*, original dels coneguts dramaturgs don Lluís Millà y don Lluís Sunyer Casademunt.

Els nostres estimats companys Faune y son inseparable amic en Joseph Guardiola han sortit en direcció a Madrid, pera assumptes relacionats amb coses d'art, per les qu'ells senten decidida predilecció.

A les galeries de'n Dalmau, a la Porta Ferrisa—s'inaugurà una ben interessant exposició dels artistes polonesos residents a París, de la que'ns n'ocuparem amb detenció.

En el concurs d'obres dramàtiques organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular ha guanyat una menció honorífica nostre company, el poeta don Lluís Capdevila, amb son poema en un acte *La tragèdia del cor y la Carn*.

Aixís, donchs, esperem la propera temporada en que tindrà lloch al teatre Principal l'estrena de dita obra.

A l'Ateneu Gracienc d'U. F. N. R. donà el passat dijous sa anunciada conferència el notable crític teatral don Alexandre Plana, qui glossà el teatre en sos diversos aspectes, desde l'època grega fins als nostres dies. Es difícil, per sa molta extensió, ferne un extracte d'aquesta conferència, que portava per tema *Orientacions modernes en el teatre*, emprò podrà ésser ben aviat coneguda pel públic. Ja que tenim entès que's publicarà com a folletí en una de les millors revistes catalanes.

Convindria que, seguint l'exemple del senyor Plana, se'n donguessin ben sovint de

conferències d'aquestes, y si pogués ésser, en teatres públics, car venen posseïdes d'una forta corrent educadora.

De Societats

L'important entitat catalanista Rafel de Casanovas de Manlleu, volguent rendir homenatge al geni de Mossen Jacinto Verdaguer prepara una vetllada literaria pera honrar la memoria del eminent poeta.

Satèm que inspirats escriptors enviaràn treballs dedicats a la festa.

No dubtem que l'acte revestirà importància, com l'any passat, que fou una solemne vetllada necrològica.

Ha deixat de formar part del elench dramàtic del «Ateneu Obrer del districte II» el notable aficionat don Ignasi Garrigó, segon director d'aquesta entitat.

Sabem que dirigirà un quadro dramàtic al «Niu Guerrer», compost dels millors aficionats de Barcelona, possant en escena obres de valua.

En el C. N. R. del districte VII, tingué lloch el prop-passat diumenge, una hermosa festa literaria de la bellesa, organitzada per la secció d'E. y C.

Després d'un breu parlament del director del Esbart de Rapsodes del Centre, senyor Martinez, se llegiren diverses poesies de'n Apeles Mestres, Guimerà, Ignaci Iglesias, Giral Jaume, Palau, Maragall y Soler y Escofet per les senyoretas Batllori, Gras, Bertran, Maurel y Reverter. Algunes de les poesies que eren ilustrades per melopees d'en Morera y en Lamotte, signèren acompanyades al piano pel senyor Dueñas.

Pròximament debutarà a Palamós una companyia dramàtica catalana, per donar a conèixer totes les obres del teatre modern y antic de la nostra terra. Dita companyia està dirigida per el senyor Miquel Ros. L'obra escullida per son debut, es el drama en tres actes y en vers original de don Joseph Prats, que porta per títol *Berta*.

Demà a la vetlla, tindrà lloch el benefici del director d'escena don Joseph M. Ponseti, qui ha escullit la bella producció *Juventut de príncep* dels nostres amich Costa y Jordà, y y la xamisa obreta d'en Peyus Gener *Agència d'informes comercials*.

No dubtem donats el mèrits de tant intel·ligent aficionat y ses dots artístiques, que's veurà'l local del C. N. R. (Baile 131), plè de gom a gom.

Imprempta de BARTOMEU BAXARIAS

Alt San Pere 17 int. Barcelona